U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **R. T.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Mánesova 864/19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Az 12/2009 – 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Bohdany Novákové **s e u r č u j e** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2004, č. j. OAM-1209/VL-19-P11-2003, neudělil žalobci azyl podle § 12, 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nevztáhl na něj překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Dospěl k závěru, že problémy, které žalobce měl se svojí národností a náboženským vyznáním své ženy, byly potíže se soukromými osobami, které nelze přičítat státním orgánům jeho vlasti, na něž se se žádostí o pomoc neobrátil. Žalovaný se zabýval i problémy žalobce s vymahači a úředníky daňového úřadu. I v tomto případě shledal, že kompetentní státní orgány nebyly o jeho potížích s těmito soukromými osobami informovány, a nemohly mu tak poskytnout účinnou ochranu.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 14 Az 208/2004 - 26, žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Azs 129/2006 – 62, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud neposuzoval důvodnost žalobních námitek žalobce, ani

neuvedl, proč se jimi nezabýval, a nedostál tak své povinnosti v řízení o žalobě přezkoumat rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních bodů.

Krajský soud v Ústí nad Labem následně rozsudkem ze dne 31. 5. 2007, č. j. 16 Az 5/2007 – 11, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že provedené dokazování neumožňuje učinit závěr, zda problémy žalobce, které měl mít v domovské zemi kvůli své národnosti a náboženské příslušnosti snoubenky, jsou výrazem politiky kyrgyzských státních orgánů nebo jejich neschopnosti odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za této situace nebylo lze učinit závěr, zdali jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu či je u něho dána překážka vycestování ve smyslu § 91 odst. 1 téhož zákona.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 8. 2009, č. j. OAM-1209/VL-19-P07-R2-2003, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal k potížím kvůli odlišné národnosti a náboženství jeho družky na to, že popisované problémy měl žalobce se svými příbuznými, přáteli, tedy soukromými osobami, které se jej snažily přesvědčit o tom, aby si vybral družku stejné národnosti a vyznání. Ač důvodem jejích jednání byla částečně národnost a náboženství jeho družky, nebyly naplněny znaky pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 a § 12 písm. b) zákona o azylu. Ani problémy s vymahači „výpalného“ neshledal žalovaný azylově relevantním důvodem pronásledování, neboť motivem vydírání žalobce těmito osobami byla snaha se finančně obohatit, ostatně sám žalobce vypověděl, že praxe s vymáháním výpalného a vydíráním byla v Kyrgyzstánu u všech soukromých podnikatelů naprosto běžná. K problémům s daňovými úředníky žalovaný uvedl, že žalobce je sám, zcela dobrovolně a bez jakékoliv žádosti z jejich strany „uplácel“ proto, aby se vyhnul například povinnosti platit pokuty za zpoždění s placením daní. K potížím žalobce, které měl mít z důvodu své ujgurské národnosti, konstatoval, že vyplývaly z chování jednotlivců z řad jeho spoluobčanů, tj. soukromých osob, a nikoliv z jednání státních orgánů země původu; na státní orgány se přitom se žádostí o pomoc neobrátil. K otázce udělení doplňkové ochrany uvedl, že se žalobce nikdy během svého pobytu v Kyrgyzstánu nedostal ve vztahu ke státním orgánům ani nikomu jinému do situace, kdy by byl terčem mučení nebo nelidského zacházení nebo trestu smrti. Žalovaný tak neshledal, že by v případě návratu do vlasti žalobci hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Az 12/2009 – 27, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že se žalobce nemůže opodstatněně obávat pronásledování z důvodu své ujgurské národnosti a odklonu od muslimského náboženství, a dospěl tak k závěru, že nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Souhlasil se žalovaným v tom, že pokud jde o korupci a vydírání, nejedná se v případě žalobce o azylově relevantní důvod, neboť z jeho výpovědí je zřejmé, že úplatky poskytoval, protože byl ve zpoždění s placením daní, a vyhýbal se tak placení pokut, přičemž připustil, že se se svými problémy s vyděrači neobrátil na státní orgány. Konstatoval, že žalovaný neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, a proto žalobci neudělil humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu; přitom se žalovaný zabýval

zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu a věku. Soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť je zřejmé, že žalobci nehrozí vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské zacházení či ponižující zacházení nebo trestání. V případě země původu žalobce je zřejmé, že se tato země nenachází ve stavu vnitřního nebo mezinárodního ozbrojeného konfliktu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zde citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale

pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Namítal, že ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání s poukazem na souhlas účastníků. Takový souhlas však žádným způsobem neudělil a jednání se chtěl účastnit. Neobdržel žádný soudní přípis s výzvou, zda s rozhodnutím bez jednání souhlasí, a bylo tedy rozhodnuto v rozporu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Zdůraznil, že se soud ztotožnil s úsudkem žalovaného, že nemůže být pronásledován pro ujgurskou národnost. Tento závěr však učinil žalovaný na základě zpráv o zemi původu z let 2006 a 2007, které žádným způsobem nezohledňují aktuální krvavý konflikt v Kyrgyzstánu, který probíhá v roce 2010 z etnických důvodů a který média popisují jako humanitární katastrofu (Český rozhlas, Česká televize, BBC). Rovněž při odůvodnění neudělení doplňkové ochrany pracuje žalovaný se zprávami z let 2006 a 2007, které nijak nezahrnují krvavý konflikt v Kyrgyzstánu (a ani logicky zahrnout nemohou). Odůvodnění napadeného rozsudku je tak podle jeho názoru nepřezkoumatelné a nezákonné. Byl toho názoru, že soud nevyhodnotil jeho situaci v souladu se zákonem a že jde ze strany soudu o zásadní pochybení, které má dopad do jeho hmotněprávního postavení, neboť soud hrubě pochybil při výkladu práva, respektive se ztotožnil s chybným výkladem žalovaného, a nerespektoval ustálenou judikaturu. Domníval se proto, že kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Navrhoval, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti s tím, aby, pokud je to možné, byla zástupcem ustanovena Mgr. Bohdana Nováková, advokátka.

Usnesením ze dne 14. 2. 2011, č. j. 4 Az 12/2009 – 58, ustanovil Městský soud v Praze stěžovateli zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Bohdanu Novákovou, advokátku.

Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2007, č. j. 16 Az 5/2007 - 11, byl žalovaný zavázán k tomu, aby doplnil skutkový stav ohledně postavení Ujgurů a ochrany náboženských menšin v Kyrgyzstánu. Těmto požadavkům žalovaný v dalším řízení dostál, neboť si opatřil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původů vztahujících se právě k postavení Ujgurů a náboženských menšin v Kyrgyzstánu, z nichž dovodil, že stěžovateli z těchto důvodů nehrozí azylově významné pronásledování, ani nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný tak při posuzování žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany vycházel ze zpráv, které jsou (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

Námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti však směřovaly k tomu, že zprávy, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, nezohledňují (a jak stěžovatel uvedl, ani nemohly zohlednit) krvavý konflikt z roku 2010, který v Kyrgyzstánu probíhá z etnických důvodů, a proto je úsudek žalovaného o tom, že mu nehrozí pronásledování a nebezpečí hrozby vážné újmy v případě návratu do vlasti z důvodu své národnosti, nesprávný.

Z výše uvedeného je zjevné, že tyto okolnosti nastaly až po právní moci rozhodnutí žalovaného, a nemohly proto být stěžovatelem uplatněny v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nemohl je uvést ani v žalobě ze dne 15. 9. 2009. Poprvé je tedy stěžovatel namítal až v kasační stížnosti, aniž by je však jakkoli prokazoval. Městský soud v Praze tak nemohl pochybit, jestliže se etnickým konfliktem v Kyrgyzstánu v napadeném rozsudku nezabýval, jelikož o něm v době svého rozhodování neměl žádné poznatky a stěžovatel v tomto směru nic netvrdil. V posuzované věci tedy nastala situace, kdy stěžovatel až v řízení před Nejvyšším správním soudem uvádí skutečnosti, které nastaly po právní moci rozhodnutí správního orgánu. Při přezkumu rozhodnutí správních orgánů platí, že soudy rozhodující ve správním soudnictví vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poznamenává, že soudy rozhodující ve správním soudnictví jsou povinni prolomit toto závazné procesní pravidlo za předpokladu, že by bylo třeba použít právní normu požívající aplikační přednosti. Mezi takové normy se řadí článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který je třeba ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek ESLP ze dne 7. 7. 1989 *Soering proti Spojenému království*, rozsudek ze dne 17. 12. 1996 *Ahmed proti Rakousku*, rozsudek ze dne 29. 4. 1997 *H.L.R. proti Francii*, rozsudek ze dne 4. 2. 2005 *Mamatkulov a Askarov proti Turecku*, rozsudek ze dne 11. 1. 2007 *Salah Sheekh proti Nizozemí*, rozsudek velkého senátu ze dne 28. 2. 2008 *Saadi proti Itálii*, rozsudek ze dne 17. 7. 2008 *NA. proti Spojenému království*, rozsudek velkého senátu ze dne 27. 5. 2008 *N. proti Spojenému království* a mnoho dalších) vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, reálnému nebezpečí vážné újmy, která by spočívala ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu mimo jiné tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila.

Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, uvedl: „*Krajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. [...] Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).*“ Tyto závěry platí nejen pro krajské soudy, ale jsou závazné i pro postup Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k povaze skutečností, které stěžovatel nově namítal v kasační stížnosti, a které žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti potvrdil, není důvodu pochybovat o tom, že se jedná o takové nové skutečnosti, jež nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. V projednávané věci je tak nepochybné, že stěžovatel má možnost podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10 zákona o azylu, která nemůže být posouzena jako nepřípustná podle § 10a písm. e) téhož zákona. Nejvyšší správní soud uzavírá, že ač jsou zde z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před správním orgánem zohledněny, existují v daném případě dostatečné záruky pro to, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ze spisu Městského soudu v Praze zjistil, že výzvu a poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. zaslal tento soud společně s poučením o možnosti namítat podjatost soudců, kteří mají podle rozvrhu práce věc projednat a rozhodnout, jakož i dalších soudních osob, tlumočníka nebo znalce přípisem ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Az 12/2009 - 22, na adresu stěžovatele K. K. 1288, P. X – Z. Jelikož nebyl stěžovatel dne 29. 10. 2009 na této adrese zastižen, byla písemnost vhozena do jeho domovní schránky. Tyto údaje se nacházejí na doručence založené v soudním spisu. Vhozením do schránky se považuje písemnost podle § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za doručenou. Tato výzva tedy byla stěžovateli doručena dne 29. 10. 2009. Poté stěžovatel podal až dne 8. 11. 2010 kasační stížnost. Jelikož stěžovatel ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, ani netvrdil a neprokazoval, že údaje na doručence nejsou pravdivé, platí vyvratitelná domněnka, že souhlas s tímto postupem udělil.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu (citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za této situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů, Mgr. Bohdana Nováková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 2400 Kč [jeden úkon právní služby po 2100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2400 Kč]. Zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty, proto se odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, tedy o 480 Kč. Zástupkyni stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 2880 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu